

МОЛОДИЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

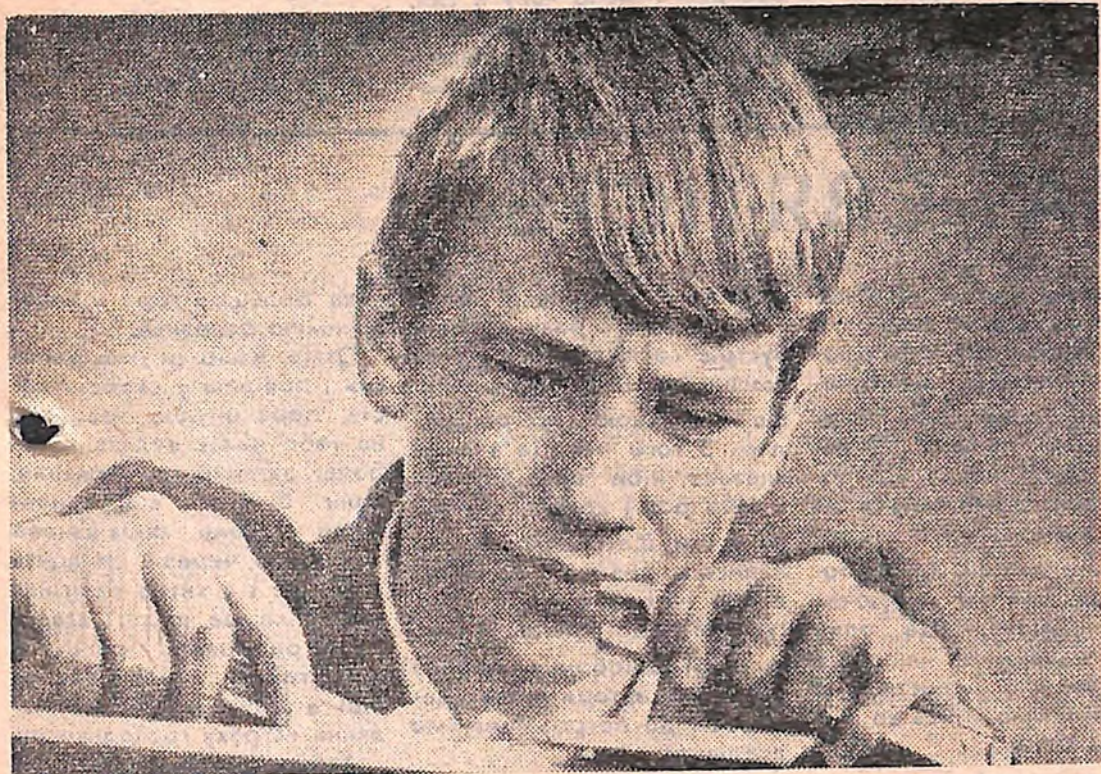
ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 1 грудня 1939 р.

Четвер, 20 серпня 1987 року

№ 100 (3919).

Ціна 2 коп.

Володя ТИМОШЕНКО

вже перейшов у десятий.

Під час свого останньо-

го шкільного літа хлопець

не тільки відпочиває, а й

трудиться. Напередодні

жнив він допомагав

своєму дядькові Миколі

Григоровичу, комбайне-

ру колгоспу «Маяк» Зна-

м'янського району, го-

тувати машину до робо-

ти. А під час жнив був

у нього помічником.

Фото Г. НОШКА.

АНОНС

У суботу, 22 серпня редакція газети «Молодий комунар» планує провести агітаційний автопробіг по трьох районах нашої області. Маршрут — Дрошівська — Устинівка — Бобринець.

У ПРОГРАМІ АВТОПРОБІГУ:

— прес-конференція журналістів «Молодого комунара»;

— виступ лекторів обкому ЛКСМ України;

— виступи учасників художньої самодіяльності.

Комсомольці і молодь, а також усі бажачі матимуть змогу взяти участь у розіграві безпрограшного лотоспринту «МК-88». Власники частини білетів лотоспринту одразу ж стануть передплатниками на нашу газету на наступний рік. Кожен учасник має шанси отримати і крупні речові винагороди.

Запрошуємо комсомольців та молодь названих районів взяти активну участь в автопробігу «МК»!

ЗВІТИ І ВИБОРИ В КОМСОМОЛІ

Без формалізму

ВИРІШИЛИ ПРАЦЮВАТИ НАДАЛІ МОЛОДІ ІНСТРУМЕНТАЛЬНИКИ ЦЕХУ № 8 КІРОВОГРАДСЬКОГО ЗАВОДУ «ГІДРОСИЛА». ТУРБУЄ ІНШЕ — ЧИ ДОТРИМАЮТЬ КОМСОМОЛЬЦІ СЛОВА?

Як ведеться соціалістичне змагання у восьмому інструментальному На- таля Ромашова, заступник секретаря комітету комсомолу заводу, майже не знала. «Майже», бо у від- повідь на дане запитання відповіла:

— Специфіка виробни- цтва не дозволяє навіть створити там КМК. Ко- сомольці змагаються ін- дивідуально, а ми цю квар- талу від них отримуємо дані про переможців.

Заступник секретаря за- пропонувала побувати на звітно-виборних комсомоль- ських зборах у цеху: «Ду- маю, важливі питання там обговорюватимуться», — підкреслила вона.

Збори пройшли швидко. Йшлося на них про вино- шення плану, про суботни- ки, відпочинку молоді, про порушення трудової дис- ципліни. І коли комсо- мольці вже мали розходи- тись, я, не почувши жод- ного слова про соціалі- стичне змагання, запитав: неже трудове суперництво й справді не ведеться?

— Чому ж, — заперечив фрезерувальник Станіслав Пономаренко. — От я, на- приклад, змагаюся з Іго- ром Яцишиним. Хто біль- ше отримає зарплатної плати, той і переможець.

Про створення комсо- мольсько-молодіжних ко- лективів тут янесь не ду- мали. Секретар комсомоль- ської організації інстру- ментальників Сергій Пана- рін, він же інженер-техно- лог, розповів, що створи- ти не те, що колективи, а навіть одну молодіжну бригаду практично немож- ливо. Кожен робітник ви- конує окремі завдання. Причому — різні. Ще особ- ливість: за зміну інстру- ментальники може працю- вати над виготовленням кількох різноманітних де- талей. Об'єднати людей лише для гучної назви, звичайно, можна. І ніяких труднощів у цьому нема. Але як визначити спільний коефіцієнт трудової участі даного колективу?

— У комітеті комсомолу Наталя Ромашова мені вже говорила, що скоро по-новому підбиватимуться підсумки і визначатимуться переможці. За осно- ву, як і раніше, братиму- ться виробничі показники. Та на кінцевий результат впливатиме і участь у гро-

мадській роботі, ряд ін- ших показників, — міркує Сергій.

У тому, що справа зру- шить з місця, немає ніяких сумнівів і в начальника цеху Володимира Васи- льовича Бутенка.

— Ще в лютому «Моло- дий комунар» порушував питання організації і ство- рення в цеху КМК... На жаль, за сім місяців нічо- го конкретного зробити не вдалося. Не тому, що не працювали: не вистачало досвіду. Тепер плануємо серйозно взятися за цю справу.

Хочеться вірити, що ці слова не залишаться сло- вами. Тим більше, що в цеху працює Ігор Малаш- кевиц, кращий серед мо- лодих фрезерувальників заводу. А Сергій Касяненко утримує першість се- ред токарів Кіровського району міста. Саме павко- ло цих виробничників мож- на було б згуртувати їх- ніх колектив.

Як не дивно, але на звіт- но-виборні збори не заві- тав ніхто з членів коміте- ту комсомолу заводу. Пе- ршо, сподівалися антисти- сти, що, як і раніше, тут все гаразд. Та, виявляється, не все і це ще раз підкрес- лив С. Панарін, якого вдруге обрано секретарем:

— Те, що дієве соціа- лістичне змагання загуби- лося десь у кварталних сухих звітках — наша ви- на. Недопрацювали. Та на найближчому засіданні комсомольського бюро ми обговоримо детально цю проблему...

Сергій розповів і про те, що будуть робити комсо- мольці, аби уникнути фор- малізму, щоб соціалістич- не змагання стало серце- виною всієї спільницької роботи. Слухаючи ватаж- ка інструментальників, по- думав: чи ж зможуть ви- рватися із затишку який павував до цього, молоді робітники? Особливо три- вожить та обставина, що про цей заводський під- розділ став забувати ко- мітет комсомолу підпри- ємства...

Ю. ЯРОВИЙ, спецкор «Молодого комунара».

«ГАЗ» більший ніж «КамАЗ»?

Завершуються жнива у нашому районі: залишилися неворганими останні сотні гектарів раних зернових. Добре попрацювали екіпажі, які очолюють молоді ком- байнери колгоспу «Дружба» Микола Горбачов і Михайло Король. У своєму госпо-

дарстві вони вже віджили- вали і охоче відгукнулись на прохання керівництва колгоспу імені Куйбишева допомогти на хлібному лані. Не знизують темпів хлібо- збирання і кращий на сьо- годні в районі екіпаж мо- лодого комбайнера з кол-

госпу імені Чапаєва Сергія Кузьменка. Зі своїм поміч- ником Степаном Заболот- ним вони з початку жнив намолотили на 237 гекта- рах 5602 центнери зерно- вих.

Серед молодих водіїв лі- дерство зі значним відри- вом захопив Віктор Дуд- ник, водій автомобіля ГАЗ- 53 з колгоспу імені Ульяно-

ва. З початку жнив Віктор відтранспортував на хлібо- приймальні пункти 8460 центнерів зерна і виробив 9206 тонно-кілометрів. Ці- каво, що В. Дудник явне- реджає навіть водіїв вели- ковантажних автомобілів.

В. САМОФАЛ, інструктор міськомун- ЛКСМ України. Світловодський район.

Я СТОЮ тут давно. Літо змінюється осінню, зима — весною, а моя крона все ще могутня й зелена. Скільки гроз прошуміло над нею, скільки бід пере- жив я разом з людьми, скільки разів у моєму за- тінку зустрічались закоха- ні. Пам'ятаю, ще он як дід Іван освідчувався в коханій своїй Фросіні... Все життя вони прожили в селі, у мене на очах. Первістю їхній так любив гойдатися на гілках, от бешкетник був... Звідси Іван на фронт пішов, тут біля мене й прощались... І тепер закохані, бува,

комсомольці. А в селі — більше двох з половиною тисяч жителів!

На запитання, чи виста- чає в колгоспі, молодих кадрів, секретар місько- мольської організації Юрій Прозоровський відповів:

— Керівних — вистачає. Багато наших стипендіатів вчиться у вищих та серед- ніх навчальних закладах. У Кіровоградському інсти- туті сільськогосподарсько- го машинобудування, у Дніпропетровському сіль- ськогосподарському. Не- забаром чекаємо на робо- ту Юрія Босого, Ігоря Семеняку, Наталю Шев-

бригаді, займаються ре- монтом.

— А хто ж буде залиша- тися, як зарплата мала, — хлопці настроєні воєнни- че. — Оце тут, на ремо- нті, мабуть, найстабільніші заробітки, — каже Ана- толій Мельник. — Знаєш, принаймні, що свої 105 карбованців одержиш.

— Я он на тракторі за минулий місяць лише 92 заробив, — озивається Сер- гій. — Так виходить, як хто й може більше заробити, то це старші, а нам залишається те, за що платять мало.

— А Колько он в армію

СЕЛО І МОЛОДЬ

гроші. А заробітки, зно- ву ж такі, нестабільні.

Ох, і люблю ж я, коли біля нлубу грає музика. Тоді у селі панує янесь особливе повнавання. Дівчата й хлопці чепуря- ться й поспішають на П. голос, старі люди збираю- ться гурточами, молодість свою згадують. Дивлюся на все це і гарно там на душі.

На жаль, старому кле- ну радити тепер доводити- ся нечасто. Танці в Єли- саветградці «крутяться», та й то не зовсім регулярно. Вважається, що є тут і свій вокально-інструмен- тальний ансамбль. І він справді є і грає. Але ли- ше тоді, як з'їжджаються з міста всі музиканти, бо більшість з них у селі не живе. Немає у клубі жод- ного самодіяльного моло- діжного колективу. Є хор, але співають там старші люди. Є самодіяльна кіно- студія «Ігула», але відві- дують її здебільшого школярі.

Змагаються єлисавет- градці, грають у шахи, те- ніс. Та постійну команду організувати важко — де набереш у неї спортсме- нів?

Мені видно (висоний, ви- гнався за чимало літ) до- рогу, що веде в село. Но- ли хтось їде з дому, про- щаяся з ним. Сумно мені тоді. Я більше зустрічати люблю.

С. ОРЕЛ. Олександрівський район.

РОЗПОВІДЬ СТАРОГО КЛЕНА

З НЕЛІРИЧНИМИ ВІДСТУПАМИ ПРО ТЕ, ЧОМУ НЕ ЗАТРИМУЄТЬСЯ МОЛОДЬ В ЄЛИСАВЕТГРАДЦІ

приходять, шепочуться в затишку. Та я їх зараз не можу запам'ятати, бо роз- літаються з села, як пта- шенята з гнізда.

Єлисаветградка наша пе- лика, колись райцентром була. Пройти її лиш з краю в край, та й то скіль- ки часу потрібно! А мо- лоді небагато лишилося. Та й ті, хто є, не дуже по- спішають у колгосп. То на пошту, то на асфаль- товий завод, то на цегель- ний.

Позз мене йдуть доярки на роботу. На комплекс. Ще у минулому році, бу- вало, чув їх здалеку: смі- ються, шебечуть. Після школи пішли дівчата в кол- госп працювати. Та довго не затрималися — робота важка, а заробіток неве- лийкий. Здається, дві ком- сомолки й лишилися у нас на комплексі — Люда Ад- дійчук та Світлана Ко- верко.

На обліку в комсомоль- ській організації колгоспу «Дружба» — 54 чоловіки. Безпосередньо на вироб- ництві працює тільки 32

чечко. Трактористів, доя- рок, ясна річ, мало.

Поважаю я хлопців, що мають справу з технікою. Янісь вони надійні, роз- судливі. Як їдуть на робо- ту, то не підфутбольють грудни, а поспішають. Ажне, серйозні діла че- кають людей. А один янесь восени набрав листя (воно у мене о цій порі гарне, барвисте) і почепив у ка- біні трактора. Я, було, як зачуло, що він їде, то й придивляюсь, чи не зів'я- ли ще мої листочки. Ні, не зів'яли, майорять, як пра- порці.

— Трактори он стоять, — одразу ж почав з голов- ного заступник бригадира тракторної бригади А. О. Вовкодав. — Жнива, хлоп- ці на комбайни пересіли, людей не вистачає.

— Нас повинно бути шестеро в колгоспі, а пра- щое лише двоє — ділитись своїми бідами електрик М. П. Проценко.

Поруч загальмував трак- тор. За кермом — моло- дий хлопець. Сергій Мін- чик зовсім недавно повер- нувся з армії. Трактори- стом всього два місяці. Ра- зом з Сергієм прямуємо до жосарів, що тут же, в

йде, — киває Анатолій на- тихого білявого хлопця, Миколу Левницького, — йому гроші потрібні.

— Запитайте їх, коли вони вже женитись бу- дуть, — підходить до гу- рту старший чоловік.

Хлопці ніяково посмі- хаються:

— Скоро, дядьку, — це Сергій.

— Та ти ж іще на фату не заробив, — сміється співрозмовник.

В автопарку, за слова- ми Юрія Прозоровського, найбільше комсомольців. Тут умови для роботи по- галі. Машини, які вже слід списати, все ще викорис- товують. Ясно, що їх час- то доводиться ремонтува- ти. Давно обіцяють побу- дувати новий гараж. Від цієї обіцянки не стає лег- ше шоферам, коли взимку ремонтують машини пря- мо на вулиці (майстерня здебільшого запліта). Залчастин не вистачає, до- водиться самим же во- дити шось придумувати, хитрувати, перекуповува- ти. Часто — за власні

ЗА ЄДИНОЮ СИСТЕМОЮ

РОЗВИВАТИМЕТЬСЯ ВІДНІНІ НАУКОВО-ТЕХНІЧНА ТВОРЧИСТЬ МОЛОДІ.
І КООРДИНАТОРАМИ ПОШУКУ СТАНУТЬ СПЕЦІАЛІЗОВАНІ ЦЕНТРИ НТТМ

Вони вже створюються в республіканських, обласних і крайових центрах, великих промислових містах. Скажімо, на території нашої області центри науково-технічної творчості діятимуть в Кіровограді, Олександрії, Світловодську та Знам'янці. Ініціативні робочі групи нині там вирішують найперші організаційні питання — складають графіки розгортання структурних

підрозділів центру, визначають замовлення, над якими працюватимуть у майбутньому.

Що ж являтимуть собою нові молодіжні формування? Яка мета їх створення? Почну з відповіді на друге запитання.

Прийнятий XXVII з'їздом КПРС курс на прискорення соціально-економічного розвитку країни, відкриває перед молоддю великі мож-

ливості щодо розвитку наукової та технічної творчості. Саме тому для вдосконалення роботи, залучення юнаків і дівчат до активної діяльності вирішено створити єдину громадсько-державну систему, котра б спрямовувала пошук новаторів, допомагала юнакам і дівчатам оволодівати технічними знаннями. Центри мають об'єднати зусилля рад НТТМ, що діють

на підприємствах і в організаціях, науково-дослідних колективах.

Важлива деталь: із часом центри обов'язково стануть самостійними господарськими організаціями. Вони матимуть власні фінанси, самостійний баланс, юридичні права.

Одним словом, в ідеалі діяльність центрів бачиться як важлива ланка, що забезпечуватиме тісний зв'язок між підприємствами і

організаціями, зацікавленими у впровадженні тієї чи іншої новинки з одного боку і молодими винахідниками та раціоналізаторами — з другого. При цьому неодмінно застосовуватимуться апробовані елементи господарського механізму, впровадження нових форм стимулювання якісної і позаміської праці. До того ж закон про індивідуальну трудову діяльність дозволяє всім, хто має творчі задатки, певні знання і бажання, сповна проявити свої здібності.

І останнє: прибутки центрів використовуватимуться для розвитку масової науково-технічної творчості молоді.

О. ШТАДЧЕНКО, інструктор обкому ЛКСМ України.

УВАГА! КОНКУРС-ВІКТОРИНА «НАША БАТЬКІВЩИНА»

На прохання учасників конкурсу ми зробили перерву і під час літніх канікул не подавали наступних запитань. Передбачалося завершити конкурс 1 вересня 1987 року. Але, враховуючи побажання читачів, строки буде перенесено. Ми акажемо їх наступного разу, коли будемо друкувати останні запитання. Що стосується відповідей на попередні п'ять, то хочеться відзначити, що особливо порадували нас червоні слідки Народного музею міста Олександрії та І. Т. Чорнобіла з Кіровограда. Нагадуємо ще раз, що наш конкурс дещо відмін-

ний від інших. Бажаючі можуть включитися в нього з будь-якого туру, давши відповіді й на попередні запитання (вони друкувалися в «МК» за 16 квітня та 21 травня). Головне, щоб вони були якомога змістовнішими і повними.

Подаємо наступні питання конкурсу-вікторини:

1. Що ви знаєте про елісаветградських підпільників, які діяли у місті під час денікінської окупації і як увічнена їхня пам'ять?

2. Що ви знаєте про перші комсомольські осередки у нашому краї?

3. Що вам відомо про діяльність Марії Фортус?

Відповіді надсилайте на адресу редакції: 316050, МПС, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36, редакція газети «Молодий комунар».

ФАЛЬШИВА «СВЯТІСТЬ»

Суботнього дня я одержала листа. «З дому!» — зразу подумалося. Та помітила, що на конверті немає зворотньої адреси; поштовою штемпель свідчив про те, що лист надісланий з Ужгорода, де минули роки студентського життя. Може друзі згадали! Хоча почерк незнайомий...

З нетерпінням відкриваю конверт... Що це? Ні «добрий день», ні «до побачення». Посередині аркуша акуратним учнівським почерком виведено: «Святе писмо». Жарт, мабуть? Але кому знадобилося так жартувати?!

Буржуазна пропаганда різними засобами намагається впливати на свідомість

радянських людей, особливо молоді, сіяти заневиру в ідеали соціалізму, розпалювати національну ворожнечу, сліпо поклоніння «надприродним силам». Члени різних релігійних угруповань і сент намагаються зібрати довкола себе якомога більше людей. Адже, погодьтеся, рівних віруючих зараз небагато. Ще один метод навернути людей в «ілоно релігії» — листівки із закликами «молитись во ім'я господа бога».

Немає потреби передавати дослано «Святий лист»; він весь є підтвердженням сказаному вище.

Та на деяких моментах варто зупинитись, щоб довести його безглуздість. Вся

суть листа зводиться до того, що одного разу хлопчик зустрів господа бога і став щасливим, тому що розповів про свою зустріч людям. З того часу (а в листі вказано, ніби це відбулося в 1918 році) кожен, хто хоче стати щасливим, мусить написати дев'ять подібних листів і розіслати їх в усі куточки нашої країни. А щоб змусити забобонну людину до цього, автори листа вдаються і до погроз (цитуюмо дослівно):

«Одна семья получила это письмо и написала 9 таких писем. Через некоторое время она получила большую радость, а другая не поверила этому и бросила письмо в огонь. Она полу-

чила больше горе и неизлечимую болезнь».

Отже, якщо ти «покорися» і повіриш у святість листа, переконують невідомо на тебе чекає велика кара: загадай три бажання, коли будеш відправляти листи і вони обов'язково збудуться через... тридцять днів. Це і є хитра релігійна приманка, за якою вгадується одна мета: релігійна пропаганда, на яку звідна віри в існування бога, виховання «страху господнього».

Хто надсилав подібні листи, зрозуміло, хоча й немає на конверті зворотньої адреси. Не вкладається в голову інше: як люди можуть вірити в таке безглуздя? Г. РИБАН, м. Новомиргород.

ПЕРЕДПЛАТА-88

В НАБІНЕТІ начальника відділення по розповсюдженню періодики Онфурійського районного вузла зв'язку — творчий безпорядок. Книжки, журнали, газети, бланки, дайджести — в роботі. І люди заглядають, перелічують, ціняться. А ще телефон обзивається безперервно.

Запитань багато і різних. Почалася передплата на журнали й газети наступного року. Уже оформлені перші бланки. Надходять із сіл і перші повідомлення про хід кампанії.

Але М. М. Матюха відкладає все в бік і наже: «Пішли, бо ж нас там уже чкають...».

Там — це в районному комбінаті побутового обслуговування. Ще заздалегідь з райкомом комсомолу було домовлено про таку зустріч. Близько двох десятків комсомолів працює на підприємстві: швачки, перунарі, закрійники, інженери... Різні в дівчат захоплення, інтереси. Більшість із них передплачує обласну молодіжну газету (хто п'ять років, хто рік), і ми сподіваємося, що розмова в нас вийде. Розмова про те, яким хочуть бачити «Молодий комунар» в наступному році: молоді побутовики, і, звичайно, про те, що ще передплатити на наступний рік: яку газету, який журнал?

КОР.: Микола Миколайовичу, перше запитання закономірне: умови і строки щогорічної передплатної кампанії?

М. М. МАТЮХА: Передплата уже триває. Почалася вона ще першого серпня, усі газети про це повідомили. Закінчаться індивідуальна передплата в останній день жовтня, а відомча — в останній день вересня. Так що, як бачите, на відомчу передплату відведено не місяць, як це було минулими роками, а два. Відомчу передплату скорочено на 25—30 процентів. Умови суттєво не змінилися. В усіх трудових, навчальних колективах передплату періодики оформлятимуть громадські розповсюдженні преси. Можна й самому оформити передплату в будь-якому поштовому відділенні.

Скажу, що працівники зв'язку серйозно готувались до кампанії. На території нашого району 13 пунктів передплати. Активні помічники — громадські розповсюдженні, 240 чоловік в районі. Саме від них найбільше довілок: активно включилися в роботу. І хоча їх інструментували, але різноманітні питання виникають нерідко. Ось буквально днями виступав я також перед секретарями первинних парторганізацій, дійшли спільної думки, що кампанію уже тепер слід розгорнути широко, не створюючи заважання на майбутнє.

Якщо мова зайшла про строки, то заодно скажу, що такі, як тепер, практикуютимуться востаннє. Передплату на періодичку 1989 року можна буде оформити уже першого січня 1988 року. Це зроблено передовсім тому, що протягом десяти місяців все-таки простіше із сімейного бюджету виділити кошти на передплату, ніж, скажімо, за три місяці. Особливо це стосується тих, хто передплачує багато журналів і газет. Це, повторюю, буде наступного року. Але поки що нас хвилює передплата щогорічна...

Ольга ЛОТФУЛІНА, старший економіст побутокомбінату: Які нові видання для молоді виходитимуть в наступному році?

М. М. МАТЮХА: Із новою назвою виходитимуть: «Робоча смена» — так називається молодіжний журнал, перший номер якого вийшов у січні минулого року. В наступному він носить привабливішу назву — «Парус». Особливою популярністю, як засвідчило перше літнє, журнал користується в учнів професійно-технічних училищ, а також старшокласників: видання популярно розповідає про професії, цікаві в цьому розважальні розділи.

ЯКУ ГАЗЕТУ, ЯКИЙ ЖУРНАЛ?

Назріла пора мати в країні таке професійно-технічне видання, перші номери підтверджують — він не залежується на полицях кіосків. Цілком повний громадсько-політичний і літературно-художній журнал побачить світ в наступного року — «Діалог». Це спільне радянсько-індійське видання. Певно, і молоді знайде там для себе чимало цікавого. До речі, поки що він виходитиме для роздрібною продажу в кіосках «Союздруку».

А взагалі хочу сказати, що більшість громадсько-політичних, літературних, навіть спеціалізованих журналів активно беруться за молодіжні проблеми. Не кажучи вже, звичайно, про власне молодіжні видання. Ви погляньте, як невпізнанно буквально у цьому році змінилися журнали «Юність», «Смена», «Дніпро», «Ранок»... І поліграфічно, і змістовно.

А газети? Якщо досі у нас був так званий книжковий бум, то сьогодні серйозно мовиться про газетний. Перевбудова, гласність, демократія розчинили двері стільком закритим темам, що газети сьогодні зачитуються до дірок. Думаю, що й журналісти нашої обласної газети прагнуть до цього.

Тетяна АВРАМЕНКО, другий секретар Онфурійського райкому комсомолу: Комсомольські працівники, аби бути в курсі справ комсомольського життя області, мають читати свою молодіжку. Скажу відверто: цікавих публікацій цього року було чимало. Назву бодай ті, які запам'ятались: «Двоє в кімнаті», «Золотий зуб», «Вийши по-верх», «Скільки важить хві-метал?» «Драма за поворотним кутом...». Публікації гострі, публіцистичні, не зв'язані, може, переконливі, але такі, що не залишають читача байдужим. Думаю, щогорічні читачі не жалкували, що передплатили «Молодий комунар».

Тетяна КОНОНЕНКО, швачка: Чи не занадто перелік лімітованих видань? Нас насамперед цікавлять такі, можна сказати, жіночі журнали, як «Роботниця» і «Хрестинка».

М. М. МАТЮХА: Ні, обидва вони на наступний рік залишаються лімітованими. Крім цих ще два — «Іноземна література» та «За рулем». Це

лише для міських жителів. Знято ліміт із журналу «Вокруг света».

Є такий вид передплати, як колективний. На ім'я когось одного передплачується, а читають колективом по черзі. До речі, передплачувати так можна й вигідно не тільки лімітовані журнали, а й нелімітовані. Скажімо, спеціалізовані. Треба сказати, що спеціалізовані журнали в нашому районі (і це не тільки в нас) передплачуються незалежно. А, отже, й читаються так. Хоча для спеціалістів вони і потрібні, і я впевнений, цікаві. Колективний вид передплати може одразу зняти ці питання. Так, наприклад, колективно ви можете читати спеціалізований журнал «Побутове обслуговування України».

Ольга ЦІЛУЙКО, швачка: Так само ми не можемо передплатити такі нам невідомі видання, як «Модель сезону», «Краса і мода»...

М. М. МАТЮХА: Ці видання, як і додатки до газет («Футбол-хоккей», «Собесідник», «Неделя», «64» та інші), надходять у кіоски для роздрібною продажу, та окремі з них дозволено передплачувати бібліотекам.

КОР.: Микола Миколайовичу, чи складатимуться ваші передплатники на доставку газет і журналів?

М. М. МАТЮХА: Так, на жаль, з доставкою у нас не все гаразд.

КОР.: Я тому й запитую, бо сильні в ми не радили читачам, сильні б не агітували за те чи інше видання, але, якщо його приносять нерегулярно чи невчасно, то гріш ціна нашим розмовам.

М. М. МАТЮХА: Доставкою преси займаємося не ми безпосередньо, а спеціальна служба райвузла зв'язку. Але мені не хотілось би зовсім знімати із себе відповідальність за такі негаради. Можу підказати, на крайній випадок, ще один вихід: найбільш цінні видання передплачувати «до запитання» в поштовому відділенні. Тоді вже точно не пропаде.

КОР.: Ще ось таке запитання. Напочатку нашої розмови ви, Микола Миколайовичу, сказали, що частково скорочено відомчу передплату. Зрозуміло, це зроблено тому, що деякі нерівнини передплачували на підприємстві літературно-художні журнали, а користувалися ними як власними. Але, думаю, слід згадати ось на такий момент. Іноді до нас в редакцію заходять представники підприємств і просять: «Дайте нам такий-то номер своєї газети, в якому є критика, що стосується нашого колективу, а ми вашої газети не передплачуємо...».

М. М. МАТЮХА: Ваш натяк зрозумів. «Молодий комунар», як і «Кіровоградська правда» чи районну газету, ми не обмежуватимемо для відомчої передплати. Колективам, в яких працює бодай кілька комсомольців, ми радимо передплачувати молодіжну газету.

КОР.: А тепер хотілось би послухати поради комсомолу щодо завтрашнього дня нашої газети.

О. ЛОТФУЛІНА: Про молодих спеціалістів чекаю в газеті розповіді. Гострих, серйозних, бо проблем вони вам підкажуть дуже багато. А газета про це пише рідко.

М. ГОРБАТЕНКО, швачка: Газету передплачую ще зі школи. І не часто знаходжу матеріали про побутове обслуговування населення. А скільки разів нових форм з'явилось! Газета повинна поширювати передовий досвід.

Н. КАРАКІНА, закрійниця: Розширюйте рубрики «Клубу молоді сім'ї». Зокрема, хай би хоч кілька разів на рік в газеті виступили моделери. Або чому у «Клубі» не відкрити школу крою й шиття для молодих жінок?

Т. КОНОНЕНКО: Хочеться, аби матеріали про культурно-масову роботу на підприємствах мали для читачів і практичний інтерес. І ще. Як можна застосовувати лікарські рослини в домашніх умовах — чи не виступ для «Клубу молоді сім'ї»?

Розмову записав В. БОНДАР.

Загін трьох Тетян

Власне, мова йтиме про студентський загін безкорисливої праці «Корчагінець» Кіровоградського педагогічного інституту. Але три Тетяни до нього мають безпосереднє відношення. Це — три командири, які організували, керували і спрямовували роботу загону протягом п'яти років. Як бачимо, строк короткий, але «Корчагінець» вправді заявляється, що він має свою історію і традиції.

Його було організовано на факультеті поземних мов. Чому саме тут? Просто вчилися на факультеті люди небайдужі і самовіддані, — так говорять нинішні корчагінці, — «А конкретно — Тетяна Мизин». Тепер її все частіше називають Тетяною Олександрівною, і працює вона у своєму рідному педагогічному інституті. Вона й стала ініціатором і першим командиром загону безкорисливої праці. «Корчагінець» було організовано з конкретною метою: заробляти гроші для Кіровоградського дошкільного дитячого будинку. І назвали його так неспроста, а щоб довести це на словах, а ділом, що є серед нас справжні корчагінці.

Ось так і пішла естафета від старших курців до молодших, від Тетяни Мизин до Тетяни Яношерет (вона була другим командиром). А від неї до Тетяни Кононенко, яка нині керує загном. У нинішньому «Корчагінеці» вона ветеран, вже третій рік працює. Перший була комісаром і ось уже

варує командир.

Кажуть, усі три командири навіть схожі між собою характерами. Та, мабуть, так і повинно бути, адже людей небайдужих, готових на самопожертвування, об'єднують спільні риси.

Буває, що їх не розуміють. Навіть друзі, однокурсники: «Як це так, два місяці працювати в колгоспі, без кінця і нічого за це не мати?».

— Вони просто не були у дитячому будинку. Інакше б не запитували, — так коротко відповість можна почути від кожної з дівчат. А вони там були і бувають — часто. До того ж, у загін «Корчагінець» нікого не приймають іти, сюди записуються добровільно.

...Того дня погода геть зіпсувалася. «Корчагінець» працював у полі на перебиранні цибулі. (А працює він у колгоспі імені Ленінського комсомолу Новоукраїнського району. Це вже також традиція). Накрапав дощ, зривався по-осінньому пронизливий вітер, а дівчата працювали. До речі, їх у загоні переважна більшість, хлопців лише чотири. Здавалось би, у таку годину сидіти та виглядати автобуси скоріше б прийшов та забрав; але всі працювали. Для того, щоб у їхніх маленьких підшефних було побільше іграшок, гарний одяг... Серед дівчат немає ще матерів. «Але ми знаємо, що таке батьки і як важко усвідомлювати, що є діти, котрі цього не знають, —

говорить Віта Коробенко. «Я б цих матерів і батьків...», — таку обірвану фразу можна почути від кожної з дівчат. Подумалося, та би матерів та батьків для початку сюди б, на поле. Хай би подивилися, як оце дівчата працюють, щоб у їхніх дітей було все необхідне. До речі, перші кидки у дитячому будинку придбані за кошти, зароблені загномом «Корчагінець». Затишні, зі смаком обладнані спальні — теж заслуга студентів, котрі працювали у загоні безкорисливої праці. Адже «Корчагінець» має своїх послідовників. Зокрема, загін «Полум'я» створено теж в їхньому інституті.

Справді, дехто не розуміє їх, а багато хто навіть не знає, що ж це значить — загін безкорисливої праці. Якоюсь розповіддю дівчат, збирали вони огірки. Приїхали хлопці вантажники на машині. Із місцевих. Хтось, піджартовуючи, поцікавився, що ж це за загін у них такий особливий. А коли дізналися — стали і самі поряд з дівчатами огірки вибирати.

— Тут ясно розумієш, хто чого вартий. Це не в інституті, де ми бачимось лише на заняттях, просто спілкуємось, говоримо, посміхаємось, — справедливо зауважує Ірина Присяжнюк.

Дійсно, студентів перевіряє і виховує по-своєму. Тому й звичні слова «Хотілося, крім усього, ще й себе перевірити» в устах студентів із цього загону звучать по-особливо.

З. КУЦЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».
Новоукраїнський район.

зитувати роль у більш глибокому засвоєнні юнаками програми збору.

Працівники обласького мату вирішили поширити досвід поповнення в інших районах Житомирщини. Такі табірні збори дають змогу з'єднати військово-навчання з оздоровчою роботою і, отже, краще готувати юнаків до призову на службу в рядах Збройних Сил.

А. ЯНУШЕВСЬКИЙ,
кор. РАТАУ.
Попільня,
Житомирська область.

зайняла перше місце у міськрайонному змаганні на приз клубу ЦК ВЛКСМ «Шкіряний м'яч-86» і друге — в обласному змаганні. Про майстерність юних футболістів свідчить те, що вони і цього року вибороли перше місце у міськрайонному змаганні, і в обласному.

Із грамотою за третє місце повернулася торік з обласного змагання змагання присвяченого Міжнародному року миру, і команда фотолюбительів. Відзначено грамотою міської станції юних техніків і весь колектив студії фотолюбительів за друге місце.

Поступово набували майстерності і учасники художньої самодіяльності. Справжнє визнання прийшло до них недавно, коли виступили перед батьками на літньому майданчику за нагоди Міжнародного дня захисту дітей.

Другий рік працює «Юний локомотивник». Гуртками, секціями, фотостудією, масовими заходами охоплено близько 900 дітей і підлітків двох мікрорайонів — Привокзального і Чайковського. Відвідує клуб і частина дітей з прилеглих мікрорайонів, які обслуговує інше будинкоуправління. Відвідувачів так багато, що довелось відкрити ще й дочірній підлітковий клуб та три філіали.

ДІВЧАТА

НА ТАТАМІ

Пролунала команда «Хаджіме!». І на татамі, вклонившись одна одній, зійшлися кілька пар дівчат-дзюдоїсток. Почалося тренування... В Олександрійському радгосп-технікумі діє секція дзюдо. Нині цей вид спорту приваблює все більше прихильниць, адже в дзюдо діє справедливий спортивний закон: успіху може досягти лише той, хто виявить цілеспрямованість і наполегливість у тренуваннях на шляху до власної майстерності.

Олександрійки вже кілька разів брали участь в показових поєдинках, які збирали численних глядачів. Попереду ж нові відповідалі змагання. Віримо, що секція зростить майбутніх чемпіонок з дзюдо.

В. КУЛІДА,
м. Олександрія.

УСІ

ПРАПОРІ—

В ГОСТІ

Наступного тижня в Донецьку стартує традиційний міжнародний турнір боксерів. До складу збірної України, яка є одним з організаторів змагань, включено шістьох кіровоградських спортсменів-вихованців тренера А. О. Яценка. Це кандидати в майстри спорту Олег Аккерман, Вадим Молканов, Валерій Демешко, Олександр Сковорцов, Андрій Попков, а також майстер спорту СРСР Костянтин Дудник.

Нині усі спортсмени перебувають в Донецьку, де завершують останній етап підготовки.

ТВОЄ ДОЗВІЛЛЯ

На пропозиції батьків і дітей планується створити гуртки карбування (його з радістю погодився очолити молодий слюсар вагонного депо Олег Коровін), балетних танців — балетмейстер міського будинку піонерів Л. О. Самборська, ляльковий театр — вихователька дитсадку № 83 О. В. Кажанова, секцію класичної боротьби — працівник лінійного відділу внутрішніх справ на станції Знам'янка комсомолец Микола Бозай і відповідальний секретар комісії у справах неповнолітніх при райвиконкомі молодий комуніст Олександр Савельєв.

Ложкою дьогтю в бочці меду є різкий контраст у спортивно-фізкультурній роботі. З одного боку, слава про юних футболістів гримить по всій області, а з іншого — повне затишшя щодо волейболу, баскетболу, хокею, ручного м'яча, масових заходів.

Вогнищем культури заслужено називають клуб «Юний локомотивник». Слід сподіватися, що він стане ще й справжнім вогнищем фізкультури і спорту.

В. ОСТРОВЕРХОВА,
громадський кореспондент «Молодого комунара».
м. Знам'янка.

ПАРТИЗАНСЬКИМИ СТЕЖКАМИ

Кузьма ПОЧКУН

[Початок у № 99 за 18 серпня 1987 року].

Через деякий час групу Іллі Діброви перебазували на Внуківський аеродром, де в очікуванні льотної погоди вона майже місяць знаходилася на казарменому положенні. Для людей, які ще майже нічого не зробили у боротьбі з ворогом, очікування висадки було справжньою мукою. Все частіше «атакували» вони свого командира.

— Так до самої перемоги можна в казармі лежати, — повторювали десантникам. — Діброва заспокоював їх, але й сам кожного дня їздив до штабу з подібними претензіями.

Та навіть метеозведення першої половини січня сорок третього не могли відповісти на всі питання. Зима — не рідна сестра десантникам, і командир полку авіації дальньої дії Валентина Гризодубова все частіше заходила до них в гості, заспокоювала.

Та й цей час майбутні партизани не гаяли. Вони зустрічалися зі справжніми народними месниками, побувавши у них Сидор Артемович Ковпак, розповідаючи про свої перші дії партизанської боротьби. Були й десантників і Олексій Федорович Федоров, нині даючи Герой Радянського Союзу.

А як тільки заспокоїлася завірюха, на аеродром прибули члени уряду УРСР товариші Коротченко, Корнієць, Гречуха, командир авіаполка Гризодубова, начальники штабу партизанського руху Строкач.

— дочекалися нарешті і ви своєї черги. Радянський уряд, Центральний Комітет Комуністичної партії більшовиків України покладає на вашу групу великі надії, вірять, що саме ви станете центром організації партизанського руху на півдні республіки.

17 січня 1943 року крилатий «дуглас» відірвався від землі, піднявшись над Внуківським аеродромом, взяв курс на Україну. Набираючи висоту, він розрізав густу теміню. Рівно працюють мотори. А ще через годину пролунала команда: «Приготуватися! Знаходимося в районі висадки». Літак робить кілька кіл, і десантники один за одним залишають машину.

На землі зібралися швидко. Лише Микола Столярченко дещо пошкодив ногу, але йти міг. Розшукавши вантаж, партизани рушили за командиром.

Недовго дісталися будинку лісника. Ним виявився Василь Аполонівич Конарев, знайомий Діброві ще з довоєнних часів. Конарева допоміг з'ясувати обстановку.

В штаб на ім'я Строкача летіло донесення про вдалу висадку групи в тилу ворога на Кіровоградщині. А перша ж відповідь з Великої землі неслася по-здоровленню командування у зв'язку з присудженням партизанському загону імені Ворошилова.

По завершенню Діброви починають активно діяти організатори загону Микола Столярченко і Павло Сопенко, розвідник Іван Коцаренко, які шукають зв'язок з секретарем Кіровоградського підпільного обкому партії Михайлом Михайловичем Скірдою. Радист Василь Шутько приймає оперативні зведення Радянського інформаційного бюро, розмножує їх для поширення серед населення.

Наприкінці січня 1943 року відбувається зустріч між Дібровою та Скірдою. Після цього загін імені Ворошилова починає зростати за рахунок місцевих патріотів. І все було б гаразд, якби не захворів Діброва. Від безперестанних переходів засміченим лісом у командира спухли ноги, це серйозно перешкоджало рухатися. Військовий фельдшер Іван Талала доводив товаришам, що Діброву необхідно негайно госпіталізувати. Секретар Знам'янського підпільного райкому партії Никифор Єфремович Сосновський переховає хворого на явочній квартирі Федора Косянчука — в майбутньому Героя Соціалістичної Праці, депутата Верховної Ради УРСР. Потім підпільники переправляють Діброву в Олександрію, де радянські патріоти переховують його незважаючи на те, що фашисти «нового порядку» за зв'язок із партизанами розстрілювали цілі родини.

Більшість бійців з тривогою слідували за хворобою досвідченого командира, якого вони встигли полюбити за людяність та хоробрість. У свою чергу й Діброва, перебуваючи вдалині від загону, хвилювався за долю партизанів. Що він скаже Ворошилову, ім'я якого носить загін, у виправдання? А винні в усьому — ось ці хворі ноги...

[Закінчення буде].

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

ТАБІРНИЙ ЗБІР

Доброю школою підготовки до військової служби став для допризовників Попільнянського району Житомирської області табірний збір, проведений у наметовому містечку на березі Ірпінського водоймища.

Майбутні воїни в обстановці, наближеній до реальної армійської, поповнювали свої знання і вдосконалювали навички початкової військової підго-

товки, вчилися нести карбульну службу, ходити в дозори і розвідку.

Велику допомогу в проведенні збору працівникам райвійськкомату подали воїни запасу, які небули боєвого досвіду в період проходження служби у складі обмеженого контингенту радянських військ в Афганістані. Їх розповіді про подвиги воїнів-інтернаціоналістів, сувору реальність ратної служби відіграли по-

ХОЧЕТЬСЯ ЩЕ Й ХОКЕЮ...

— Клуб за інтересами? Зробимо! — пропозиція педагога-вихователя будинкоуправління № 8 В. Г. Сергєєвої припала до душі підліткам Привокзального мікрорайону міста Знам'янки. А як зробити — не знали, бо два роки тому ця справа була зовсім новою. Уява кликала на майбутні спортивні майданчики, борцівські килими, тренажери. Прихильники музики вже бачили себе оркестрантами, любителями співів, танців, інших жанрів художньої самодіяльності — талановитими виконавцями. Адже саме в підлітковому віці особливо загострена потреба самовираження, бажання розвивати свої нахили і таланти, здобувати визнання не лише своїх однолітків, а й дорослих.

Гаряче азіялися за здійснення мрії. Кожне слово Валентини Григорівни, що стала їхнім лідером, було законом. Як тільки випадала вільна година, допомагали дорослим перебудувати підвал будинку № 2 по вулиці Привокзальній.

Цілими класами з'являлися трудові десанти п'яти-семикласників у години «п'як» на підсобні роботи. Старші виконували більш складні доручення.

У день відкриття клубу, напередодні нового 1986 року, іменинниками відчували себе дванадцять і сімнадцятирічні господарі високіх просторих залів і кімнат, зручних підсобних приміщень.

Тепер клуб має міцну матеріальну базу. Лише на меблі, обладнання і культурно-спортивний будинкоуправління № 8 витратило понад 5 тисяч карбованців. Піаніно і два магнітофони придбала для дітей дистанція цивільних споруд, програвач і звукопідсилювачі — колектив колійної машинної станції № 63, телевізор — енергетики. Допомогли й інші служби залізничників.

Справжніми ентузіастами своєї справи є керівники гуртка художньої самодіяльності. Усі вони працюють на громадських засадах. Футбольна команда клубу

Інформує Укоопторгреклама

Шовкові тканини

Згадаємо порівняння: «шовкова трава», «волосся, як шовк», «легкий, як шовк». Вони відображують чудові якості шовку — легкість, м'якість, блиск.

Сьогодні під назвою «шовк» об'єднується велика

ливість, а силует сучасної моди з м'яким драпіруванням, легкими рукавами говорить про те, що

ШОВКОВІ ТКАНИНИ

зараз модні і популярні.

Шовк підкреслить вашу жіночість, а вміння майстерно підібрати тканину, допоможе виразити свою індивідуальність.

З м'яких пластичних шовків з тканим або набивним візерунком шийють сукні, костюми, спідниці. Для вечірніх нарядів підійдуть шовки з ефектною обробленою поверхнею — атласною, лакованою з блискучою ниткою.

У магазинах «Тканини» та відповідних відділах універмагів споживчої кооперації великий вибір тканин виробництва Дарницького та Черкаського шовкових комбінатів.

Отже, не забувайте, гарний наряд — добрий настрій!

Укоопторгреклама.

кількість тканин із натуральних або штучних волокон з найрізноманітнішими якостями. І діапазон призначення їх дуже широкий.

Тонке гармонійне поєднання кольорів малюнка з фоном, соковитість барв надає тканині святковості і привабливості.

ЯБЛУЧНИЙ СЕЗОН — ЦІЛИЙ РІК

Харчові і смакові якості яблук загальновідомі. Вони містять різноманітні цінні складові: фруктові цукри, глюкозу, пектини, органічні кислоти, мінеральні речовини, а також вітаміни.

Зберігає всі ці якості і яблучний сік. У літню спеку він добре втамовує спрагу, додає сил та бадьорості взимку.

Корисно вживати яблучний сік з м'якоттю. Завдяки великій концентрації пектину, калію він сприяє видаленню з організму шкідливих речовин, має лікувальний ефект при захворюванні серцево-судинної системи.

Яблучний сік — освітлений та з м'якоттю — поліпшує загальний стан

людини, є чудовою профілактикою простуди.

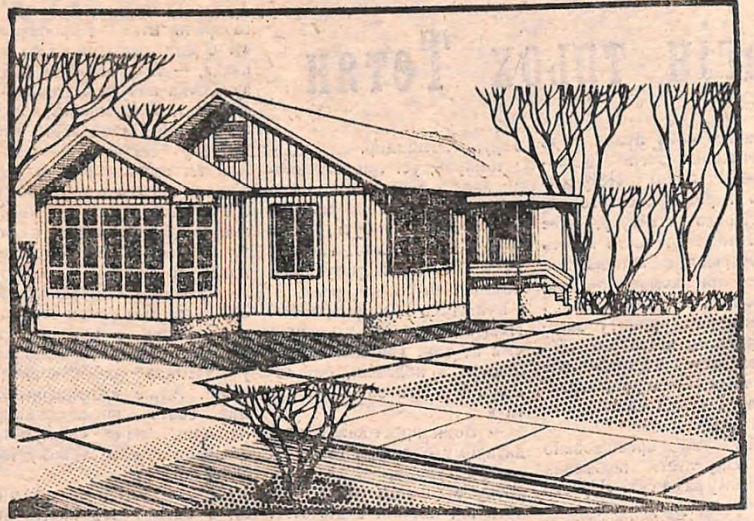
Популярний продукт харчування і яблучне повидло.

Вранці з чаєм чи кавою приємно поласувати булочкою з яблучним повидлом. Крім цього, фруктове «масло» — чудова начинка для солодких пирогів, пиріжків, млинців тощо.

Яблучний сік та повидло виготовляють із свіжих, доброякісних плодів. В них зберігається 70 процентів вітамінів свіжих фруктів.

Сік яблучний та яблучне повидло можна купити в магазинах «Продовольчі товари», «Сільгосппродукти» споживчої кооперації.

Укоопторгреклама.

ШВИДКО І ЯКІСНО

можна спорудити житло, якщо скористатися послугами магазинів «Господарчі товари» та магазинів-складів лісобудівельних матеріалів споживчої кооперації. Тут забудовники можуть замовити і придбати стандартні будинки чи деталі стандартних будинків, виготовлені за типовими проектами.

ТИПОВИЙ ПРОЕКТ 181-115-31

— одноповерховий, одноквартирний, дво-кімнатний житловий будинок загальною площею 50,7 кв. м та житловою — 28,6 кв. м. Він має вітальню, спальню, туалетну і ванну кімнати, передпокій, тамбур і веранду.

У тамбурі і передпокої передбачені вбудовані шафи і комірці.

Опалення — центральне, від селищних

мереж або квартирне — від котла. Роздрібна ціна — 4500 крб.

ТИПОВИЙ ПРОЕКТ 181-115-32

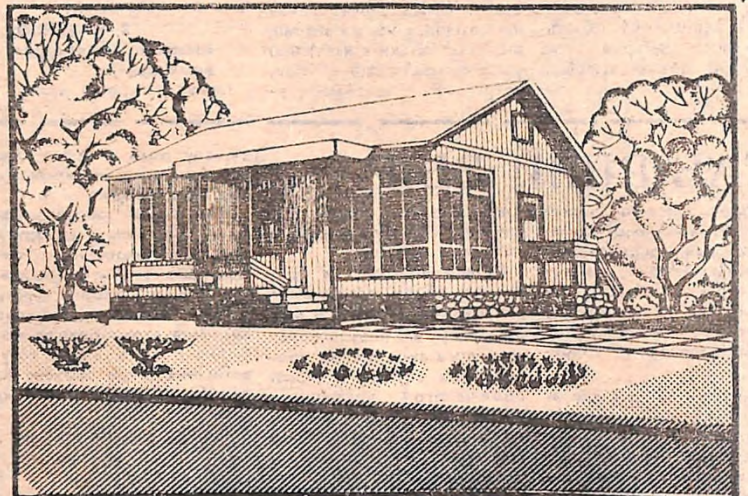
— одноповерховий, одноквартирний, трикімнатний житловий будинок загальною площею 63,6 кв. м та житловою 38,9 кв. м. У ньому розташовано кухню, туалетну і ванну кімнати, передпокій, тамбур, веранду. У тамбурі і передпокої вбудовані шафи і комірці.

Опалення — центральне або квартирне — від котла. Роздрібна ціна — 5400 крб.

Для спорудження оселі з матеріалу місцевого виробництва — цегли, черепиці, гіпсових блоків, туфу тощо — необхідно придбати комплект деталей стандартних будинків — перекриття, дах, вікна, підлогу, двері, інші дерев'яні частини будинку.

Вартість комплектів: типовий проект 185-16-13/77 — 2300 крб. типовий проект 185-16-18/77 — 2500 крб.

Укоопторгреклама.

«Молодой комунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На украинском языке.

НАША АДРЕСА:
316050. МПС,
м. Кировоград,
вул. Луначарського, 36.

Телефони: редактора — 2-54-26; заступника редактора — 2-53-22; відповідального секретаря — 2-55-65; відділів: комуністичного виховання — 2-59-82; 2-53-94; учнівської молоді і економіки — 2-59-82; соціальних проблем — 2-59-82; фотолaboratorії — 2-53-22; оголошень — 4-28-96; директор — 3-61-83.

Газета виходить в п'ятницю, четвер, суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова вид-ництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кировоград, вул. Гліни, 2.